

หญ้ายายเภา

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Lygodium flexuosum* (L.) Sw.

ชื่อพื้นเมือง หมอยแม่หม้าย (นครราชสีมา, ราชบุรี); กระฉอก (ปราจีนบุรี); กระฉอก (ราชบุรี); กิกุโพเต้า, ไก่ขู่ (กะเหรี่ยง – แม่ฮ่องสอน); กูดก้อง, กูดเครีอ, กูดอดแดง, กูดแพะ, กูดย่อง, ผักดินตักโต (ภาคเหนือ); ตะเภาขึ้นหน (ภาคใต้, ประจวบคีรีขันธ์); ดินตะขาบ (พิจิตร); ทุโกโค (กะเหรี่ยง – กาญจนบุรี); เฟินดินมังกร (กรุงเทพฯ); รัฐบาลา (มลายู – นราธิวาส); ลิเภาใหญ่ (ปัตตานี);หญ้ายายเภา (จันทบุรี, ภาคใต้); หลีเภา (ภาคใต้)

ชื่อวงศ์ SCHIZAEACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น หญ้ายายเภาเป็นไม้จำพวกเฟิร์น ใบยาว เป็นเถาเลื้อยพาดพันต้นไม้อื่น เหนือต้น มีขนสีน้ำตาลเข้มหนาแน่น เถาแก่มีสีดำเป็นมัน

ใบ ใบเป็นใบประกอบ แบบขนนก 2 ชั้น ยาวได้หลายเมตร แต่แขนงใบไม่ ยาวนัก จึงเห็นเหมือนแกนกลางใบคล้ายเป็นลำต้น ใบย่อยมีรูปร่างหลาย แบบ เช่น รูปขอบขนาน ถึงรูปสามเหลี่ยมยาว มีอับสปอร์เกิดที่ขอบใบ

แหล่งที่พบ ป่าเต็งรัง และป่าดิบแล้ง

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดรำไร ขึ้นได้ในดินแทบทุกชนิด

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ฤดูฝน

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ใบอ่อน ยอดอ่อน รับประทานเป็นผักสดกับน้ำพริก รส จืด มัน

การขยายพันธุ์ สปอร์และปักชำ